

הַרְקִיעַ הָעֲלִיּוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם.
 עַד כָּאֵן רָמַז לְשֵׁם הַקְדוּשׁ, (סוד שֶׁל
 הַשָּׁמַיִם הַקְדוּשִׁים) שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 נִקְרָא בְּשֵׁמוֹת. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה אֵין
 חֶכֶם בְּהַשְׁכֵּל שִׁיכוֹל לְדַעַת
 וּלְהַדְבִּק כָּלֵל, פָּרַט לְאוֹר אֶחָד
 קֶטֶן בְּלִי קִיּוֹם (קִיּוֹם הַכֵּל) לְהַתְּלִישׁב
 בּוֹ. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁנִּכְנָס
 וְיוֹצֵא, וְיִדְעַת לְהַסְתַּפֵּל בְּסוּדוֹת
 אֲדוּנו וְלִדְבֵק בּוֹ.

בְּסוּדוֹת הַלְלוּ יְכוֹל אָדָם לְדְבֵק
 בְּאֲדוּנו, לְדַעַת אֶת שְׁלֵמוֹת
 הַחֻקִּים בְּסוּד עֲלִיּוֹן כְּשֶׁעוֹבֵד
 לְאֲדוּנו בְּתַפְלָה, בְּרִצּוֹן וּבְכֹונָת
 הַלֵּב, מִדְּבִיק רִצּוֹנו כְּאֵשׁ בְּגִחְלַת
 לִיחַד אוֹתָם רְקִיעִים תַּחְתּוֹנִים שֶׁל
 צֶד הַקְדוּשָׁה לְעֵטְרָם בְּשֵׁם אֶחָד
 תַּחְתּוֹן. וּמִשֵּׁם וְהִלָּאָה לִיחַד
 אוֹתָם רְקִיעִים עֲלִיּוֹנִים פְּנִימִיִּים
 לְהִיּוֹת כָּלָם אֶחָד בְּאוֹתוֹ רְקִיעַ
 עֲלִיּוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וּבַעֲוֹד שְׁפִיּו וּשְׁפֹתוֹתֵי מְרַחֲשׁוֹת,
 לְבוֹ כֹּונן, וּרְצוֹנו יִתְעַלֶּה לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה, לִיחַד אֶת הַכֵּל בְּסוּד
 הַסּוּדוֹת, שְׁשֵׁם תְּקוּעִים כָּל
 הַרְצוֹנוֹת וְהַמְחֻשְׁבוֹת בְּסוּד
 שְׁעוֹמֵד בְּאֵין סוּף, וּלְכֹונן בְּזֶה בְּכָל
 תַּפְלָה וְתַפְלָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
 לְעֵטְר אֶת כָּל יָמָיו בְּסוּד הַיָּמִים
 הָעֲלִיּוֹנִים בְּעִבּוּדוֹתוֹ.

בְּלִיָּדָה יִשִּׁים רִצּוֹנו, שֶׁהָרִי נִפְטָר
 מִהָעוֹלָם, וְנִשְׁמָתוֹ יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ,
 וְיִחְזַרְיָנָה לְרַבּוֹן הַכֵּל. מִשּׁוּם שֶׁכָּל
 לִילָה וְלִילָה (אוֹתָהּ נִקְרָה עוֹמֶדֶת לְכָלֵל
 בְּתוֹכָהּ אוֹתוֹן נְשֵׁמוֹת הַצְּדִיקִים).

סוּד הַסּוּדוֹת לְדַעַת לְאוֹתָם חֻקֵּי
 לֵב. הַרְקִיעַ הַזֶּה הַתַּחְתּוֹן, בְּסוּד
 אוֹתָהּ הַנִּקְרָה הוּא עוֹמֵד, כְּמוֹ
 שְׁאֶמְרֵנוּ. אוֹתוֹ הַרְקִיעַ הוּא כְּלוּל
 מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וְיִסוּדוֹ לְמַטָּה
 כְּפֶנֶר הַזֶּה שְׁמַעְלָה אוֹר שְׁחֹר,
 לְהַאֲחִיז בְּאוֹר הַלְבָן, וְהִיִּסוּד שְׁלָה

דְּסִלְקָא נְהוּרָא אוּכְמָא,

דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לִי, לְהִהוּא
 גְּנִיזוּ דְרְקִיעָא עֲלָאָה, דְקָאִים (דף רי"ג ע"ב)
 עֲלֵייהוּ.

עַד הֵכָא רָמַז לְשֵׁמָא קְדִישָׁא, (נ"א רָזָא דְשָׁמַיִם קְדִישִׁין)
 דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי בְּשֵׁמָהֶן. מִכָּאֵן
 וְלְהִלָּאָה, לִית חֻפִּים בְּסִכְלָתְנוּ, דִּיכִיל לְמַנְדַּע
 וְלֹא תִדְבֵקָא כָּלֵל. בַּר נְהִירוֹ חַד זְעִיר בְּלֹא
 קִיּוּמָא, (נ"א קִיּוּמָא דְכָלֵל) לְאֲתִישְׁבָּא בִיהַ. זְכָאָה
 חוּלְקִיהַ מָאן דְעָאל וְנָפַק, וְיִדְעַת לְאֲסִתְפְּלָא
 בְּרִזִין דְמֵאֲרִיָה, וְלֹא תִדְבֵקָא בִיהַ.

בְּרִזִין אֲלִין יְכִיל בַּר נֶשׁ לְאֲתִדְבֵקָא בְּמֵאֲרִיָה,
 לְמַנְדַּע שְׁלִימוֹ דְחֻקִּים בְּרִזָּא עֲלָאָה, כִּד
 פְּלַח לְמֵאֲרִיָה בְּצִלוֹתָא, בְּרַעוּתָא, בְּכּוּוֹן לְבָא,
 אֲדְבֵק רַעוּתִיהַ כְּנוּרָא בְּגִחְלַתָּא, לִיִּיחַדָּא אֵינוּן
 רְקִיעִין תַּתָּאִין דְסֵטְרָא דְקְדוּשָׁה, לְאֲעֵטְרָא לּוֹן
 בְּשֵׁמָא חָדָא תַתָּאָה. וּמִתַּמָּן וְלְהִלָּאָה לִיִּיחַדָּא
 אֵינוּן רְקִיעִין עֲלָאִין פְּנִימָאִין, לְמַהוּי כְּלָהוּ
 חַד, בְּהִהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה דְקִיּוּמָא עֲלֵייהוּ.

וּבַעֲוֹד דְפּוּמִיָה וּשְׁפּוּוֹתִיהַ מְרַחֲשֵׁן, לְבִיָה
 כְּוִין, וְרַעוּתִיהַ יִסְתַּלַּק לְעִילָא לְעִילָא,
 לִיִּיחַדָּא כָלָא בְּרִזָּא דְרִזִין, דְתַמָּן תְּקִיעוֹ דְכָל
 רַעוּתִין וּמִחְשָׁבִין בְּרִזָּא דְקִיּוּמָא בְּאֵין סוּף,
 וּלְכּוּוֹנָא בְּהַאי בְּכָל צִלוֹתָא וּצִלוֹתָא, בְּכָל
 יוּמָא וְיוּמָא לְאֲעֵטְרָא כָל יוּמוֹי, בְּרִזָּא דִיּוּמִין
 עֲלָאִין בְּפוּלְחָנִיהַ.

בְּלִיָּרָא יִשְׁוִי רַעוּתִיהַ, דְהַא אֲתַפְטָר מַעְלָמָא
 דָּא, וְנִשְׁמָתִיהַ נִפְקַת מִגִּיָה, וְיִהְדַּר לָהּ
 לְמֵאֲרִי דְכָלָא, בְּגִין דְכָל לִילָא וְלִילָא, (ס"א

סְמִיא נִקְרָה כְּיּוּמָא, לְאֲכָלָא כְּנוּוֹת אֵינוּן נִשְׁמָתִין דְצְדִיקִיָּא).

רָזָא דְרִזִין לְמַנְדַּע לְאֵינוּן חֻפִּימִי לְבָא. רְקִיעָא
 דָּא תַתָּאָה, בְּרִזָּא דְהִיָּא נִקְוָה קִיּוּמָא,
 כְּמָה דְאֶמְרֵן. הִהוּא רְקִיעָא אִיהוּ כְּלִיל מַעִילָא
 וּמִתַּתָּא, וְיִסוּדָא דִילִיָה לְתַתָּא כְּהַאי שְׂרָגָא

הוא למטה באותה פתילה בשמן. אף כף למטה אותה נקדה - ביום נכללת מלמעלה, ובכלילה נכללת ממטה באותן נשמות הצדיקים. וכך דברי העולם, כלם חוזרים לעקר והיסוד והשרש שממנו יצאו. וכמה לילות עתידים לטל כל אחד ואחד מה שראוי לו, כמו שנאמר (תהלים טו) אף לילות יסרוני כליותי. הנפש הולכת ומשוטטת ושבה אל אותו עקר שראוי לה. הגוף עומד שקט כאבן, וחוזר לאותו מקום שראוי לו לשרות עליו, ומשום כף שב הגוף לצד שלו, והנפש לצד שלה.

על הגוף שורה סוד הצד האחר, ולכן נטמאים ידיו, וצריך לרחץ אותם. כמו שבארנו, שהרי בלילה הכל שב למקומו, ונשמות הצדיקים עולות וחוזרות למקומן, ומתעטרת בהם מה שמתעטרת, ונכללת מכל הצדדים, ואז עולה כבוד הקדוש ברוך הוא ומתעטר מהכל.

בלי"ה שולטים הממנים שנפקדו על אותן נשמות הצדיקים להעלותן למעלה ולהקריבן קרבן מנחם לאדונם. אותו ממנה שנפקד על כל אותם מחנות, שמו סורי"א ממנה גדול. פיון שעולה הנשמה לכל אותם רקיעים, אז מקריבים אותה אליו ומריח בה, כמו שנאמר (ישעיה יא) והריחו ביראת ה'. כמו שעתידי מלך המשיח לעשות בעולם, ועל ידו עוברים כלם בפקדון על ידו להתקרב הלאה.

וכך הנשמות, כשנקרבות לאותו מקום שנקרבות ונראות שם, זהו סוד, כל הנשמות נכללות באותה נקדה, ולוקחת אותם פעם אחת, כמו מי שבוילע בליעת דבר,

לאתאחדא בנהורא חוורא, ויסודא דילה איהו לתתא, בההיא פתילה במשחא. אוף הכי לתתא, ההיא נקודה. ביממא אתפלילת מלעילא, ובלייליא אתפלילת מתתא, באינון נשמתין דצדיקייא.

וכך מלין דעלמא, אהדרו כלהו, לעקרא ויסודא ושרשא, דנפקו מניה. וכמה לילון זמינין לנטלא כל חד וחד מה דאתחזי ליה. כמה דאת אמר (תהלים טו) אף לילות יסרוני כליותי. נפשא אזלת ושטאת, ותבת להווא עקרא דאתחזי לה. גופא קאים שכיף פאבנא, ואהדר להווא אתר דאתחזי ליה, למשרי עלוי, ובגין כף תב גופא לסטריה, ונפשא לסטרה.

גופא שרי עלוי רזא דסטרא אחרא, ובגין כף אסתאבו ידוי, ובעי לאסתאה לון. כמה דאוקימנא, דהא בלייליא כלא תב לאתריה, ונשמתהון דצדיקייא סלקין ואתהדרין לאתריהו, ואתעטרת (בהו) מה דאתעטרת, ואתפלילת מכל סטרין, כדין סלקא יקרא דקודשא בריך הוא ואתעטר מפלא.

בלי"ה שלטאן ממנן דאתפקדו על אינון נשמתין דצדיקייא, לסלקא לון לעילא, ולקרבא לון קרבן נייחא, לגבי מאריהון. ההוא ממנא דאתפקד על כל אינון משיריין, סורי"א שמיה רב ממנא. פיון דנשמתא סלקא בכל אינון רקיעין, כדין מקרבין לה לגביה, וארח בה כמה דאת אמר, (ישעיה יא) והריחו ביראת יי'. כמה דזמין מלפא משיחא למעפד בעלמא, ועל ידיה אעברו כלהו בפקדונא על ידיה, לאתקרבא להלאה. וכרהו נשמתין פד אתקריבו להווא אתר

דאתקריבו, ואתחזון תמן, דא איהו רזא, פלהו נשמתין אתפלילו